



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce E. Š., zastoupeného Mgr. Zdeňkem Zlatohlávkem, advokátem se sídlem Nová Cesta 291/40, Praha 4, proti žalovaným 1) Starostce obce Kněževes, 2) Zastupitelstvu obce Kněževes, oba se sídlem Václavské nám. 121, Kněževes, okr. Rakovník, oba zastoupeni Mgr. Michalem Kojanem, advokátem se sídlem Pařížská 28, Praha 1,

- proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informace Starostky obce Kněževes,
 - na ochranu proti nečinnosti žalovaného Zastupitelstvu obce Kněževes,
- v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2005, č. j. 44 Ca 1/2005 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku č. I. a č. III. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2005, č. j. 44 Ca 1/2005 – 27, **se z a m í t á .**
- II. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2005, č. j. 44 Ca 1/2005 – 27, **se** ve výroku č. II. **z r u š u j e** a žaloba na ochranu proti nečinnosti Zastupitelstva obce Kněževes **se o d m í t á .**
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku č. I. a č. III. rozsudku krajského soudu.
- IV. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku č. I. a č. III. rozsudku krajského soudu.
- V. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti Zastupitelstva obce Kněževes a kasační stížnosti proti výroku č. II. rozsudku krajského soudu.

- VI.** Odměna advokáta Mgr. Zdeňka Zlatohlávka **se u r ě u j e** částkou 6900 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Výrokem č. I. shora označeného rozsudku krajský soud zrušil fiktivní „rozhodnutí starostky Obce Kněževy u Rakovníka o odvolání ze dne 15. 11. 2004“, jímž žalobce napadl (fiktivní) „rozhodnutí Obce Kněževy o odepření informace“, a věc vrátil Starostce Obce Kněževy (dále jen „starostka obce“) k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že fiktivní rozhodnutí není a ani nemůže být odůvodněno, jak vyžaduje § 47 odst. 3 správního řádu (č. 71/1967 Sb.) a je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále uvedl, že v dalším řízení starostka obce rozhodne o odvolání žalobce proti fiktivnímu rozhodnutí obecního úřadu, a to tak, že rozhodnutí bude mít všechny zákonem stanovené náležitosti a musí být vydáno ihned po nabytí právní moci rozsudku krajského soudu, protože lhůta k rozhodnutí o odvolání podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, již uplynula.

Krajský soud dále výrokem č. II. svého rozsudku zamítl žalobu, již se měl žalobce domáhat, aby starostce obce bylo uloženo vydat v přiměřené lhůtě rozhodnutí o odvolání ze dne 15. 11. 2004, jímž žalobce napadl fiktivní rozhodnutí Obce Kněževy o odepření informace. Uvedl, že s ohledem na fikci zamítavého rozhodnutí odvolacího orgánu upravenou v § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je na místě žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s.

Konečně výrokem č. III. rozsudku krajský soud uložil oběma žalovaným povinnost zaplatit společně a nerozdílně na soudním poplatku částku 2000 Kč na účet krajského soudu.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku dále upřesnil, že účastenství starostky obce v předmětném soudním řízení vyplývá z § 69 s. ř. s., podle něhož je žalovaným správním orgánem ten, který rozhodl v posledním stupni. Nebylo chybou žalobce, jestliže v žalobě označil jako žalovaný správní orgán „Obecní zastupitelstvo obce Kněževy u Rakovníka“. Krajský soud rovněž nepovažoval za nesprávný postup žalobce, když svou žádost o poskytnutí informace adresoval obci s dodatkem „k rukám starostky obce“.

II.

Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce včas podanou kasační stížností. Po ustanovení zástupce z řad advokátů, o něž požádal, svou kasační stížnost doplnil. Rozsudek napadl v plném rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Podle žalobce je výrok rozsudku č. I. nesrozumitelný a tedy nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když zrušované rozhodnutí starostky není dostatečně specifikováno (chybí datum jeho vydání, jež by mělo připadnout na 30. 11. 2004) a žalovaným správním orgánem bylo také obecní zastupitelstvo, případně obecní úřad. Krajský soud měl správně zrušit i fiktivní rozhodnutí obecního úřadu.

Dále žalobce poukázal na rozpor výroku rozsudku č. II. s odůvodněním, v němž krajský soud konstatoval povinnost starostky obce vydat rozhodnutí *ihned* po právní moci rozsudku. Povinnost uložená v odůvodnění rozsudku je nevynutitelná, a proto měla být žalovanému správnímu orgánu uložena výrokem rozhodnutí. Stěžovatel tak byl donucen podat novou žalobu ve věci nečinnosti starostky obce; o ní rozhodoval krajský soud pod sp. zn. 44 Ca 34/2005. V tomto žalobce spatřoval nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kromě toho uvedený výrok dle žalobce neodpovídá dostupným precedentsním rozhodnutím v obdobných věcech a lhůta vyjádřená slovem *ihned* není dostatečně konkrétní. Ostatně v rozsudku krajského soudu chybělo také náležité vymezení předmětu sporu – a to informace, jejíž poskytnutí žalobce požadoval.

Žalobce napadl také výrok rozsudku č. III. Namítl, že v žalobě požadoval náhradu všech nákladů spojených s odepřením rozhodnutí o poskytnutí informace, krajský soud jej však nevyzval k vyčíslení a doložení nákladů, které mu v souvislosti s řízením před krajským soudem vznikly (cesty k soudu, pořizování notářsky ověřených kopií, poštovné apod.). Rovněž upozornil, že od platby soudního poplatku jej krajský soud osvobodil, a že krajský soud svůj výrok odůvodnil pouze odkazem na § 60 odst. 1 s. ř. s. a je proto nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Konečně žalobce uplatnil důvod zmatečnosti řízení před krajským soudem dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívající v podjatosti předsedkyně senátu JUDr. Olgy Stránské. Podle žalobce byla předsedkyně senátu vůči němu nepřátelská a způsobováním průtahů při rozhodování dané věci stranila žalovaným správním orgánům. To se promítlo i do rozhodování v související věci vedené pod sp. zn. 44 Ca 34/2005, v níž předsedkyně senátu rozhodla v neprospěch žalobce. Průtahy v řízení pokračovaly i po podání kasační stížnosti, kdy jmenovaná předsedkyně senátu měla žalobce opakovaně a cíleně diskriminovat ve věci osvobození žalobce od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, o čemž již rozhodoval Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 1 Ans 3/2005.

Oba žalovaní navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce pro nepřipustnost odmítl, popřípadě jako nedůvodnou zamítl. Upozornili na skutečnost, že starostka obce rozhodnutím ze dne 26. 9. 2005 vyhověla žádosti žalobce o poskytnutí informací. Jakékoli případné zpřesnění výroku č. I. napadeného rozsudku je tak již nepodstatné a nevykonatelné. Žalovaní se ztotožnili se zamítnutím žalobcovy žaloby na ochranu proti nečinnosti, dále poukázali na nepřijatelnost kasační stížnosti směřující proti výroku o náhradě nákladů řízení a vyjádřili pochybnost o tom, že by žalobcem uvedené důvody svědčily o podjatosti předsedkyně senátu krajského soudu.

III.

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 27. 10. 2004, adresovaným „Obci Kněževes, k rukám starostky obce“, žalobce žádal dle zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí jím specifikovaných informací ohledně Zastupitelstvem obce odsouhlasené smlouvy se společností Herkules KHKD, s. r. o., o výpůjčce vlečky. Následně dne 15. 11. 2004 podal žalobce stejným způsobem adresované odvolání, protože marně uplynula lhůta pro vyřízení jeho žádosti ze dne 27. 10. 2004.

Žalobou podanou ke krajskému soudu dne 5. 1. 2005 se žalobce domáhal, jednak aby krajský soud uložil žalovanému správnímu orgánu v přiměřené lhůtě rozhodnout o jeho odvolání ze dne 15. 11. 2004, a dále aby krajský soud pro nezákonnost zrušil fiktivní rozhodnutí, kterým bylo toto jeho odvolání zamítnuto. Jako žalovaný správní orgán žalobce označil „Obecní zastupitelstvo obce Kněževes u Rakovníka“. Žalobce rovněž požadoval, aby mu soud vůči žalovanému přiznal náhradu všech nákladů „spojených s odepřením rozhodnutí“ o jeho odvolání.

Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2005, č. j. 588/2005, starostka obce rozhodla o žalobcově odvolání ze dne 15. 11. 2004, přičemž v odůvodnění poukázala na výsledek řízení vedeného před krajským soudem. Toto rozhodnutí bylo následujícího dne doručeno žalobci.

IV.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, pokud jde o výrok napadeného rozsudku č. I., jímž krajský soud žalobci vyhověl a zrušil fiktivní rozhodnutí starostky obce o odvolání žalobce ze dne 15. 11. 2004. Žalobce tomuto výroku vytýká nepřesnost a nesrozumitelnost, již spatřuje ve způsobu označení zrušovaného správního rozhodnutí.

Fiktivní rozhodnutí nemůže být ze své podstaty identifikováno prostřednictvím správním orgánem přiděleného čísla jednacího. Takové rozhodnutí lze jednoznačně a nezaměnitelně identifikovat prostřednictvím vymezení předmětu daného rozhodnutí, tedy specifikací otázky, o níž bylo rozhodnuto. Výrok č. I. rozsudku krajského soudu tuto náležitost splňuje, když uvádí, že se zrušuje rozhodnutí, jímž starostka obce rozhodla o odvolání žalobce ze dne 15. 11. 2004. Doplnění data, kdy mělo být dle zákona fiktivní rozhodnutí vydáno, by v souzeném případě nepředstavovalo přesnější identifikaci rozhodnutí, neboť o tomtéž předmětu neexistovalo více (fiktivních) rozhodnutí starostky obce.

Nadto způsob identifikace napadeného fiktivního rozhodnutí zvolil sám žalobce v návrhu výroku uvedeném v jeho žalobě. Tento způsob označení zrušovaného rozhodnutí tak byl i pro žalobce zcela jasný a srozumitelný. Z rozhodnutí starostky obce ze dne 26. 9. 2005, č. j. 588/2005, je pak rovněž zřejmé, že ani na její nestraně nebyly žádné pochybnosti o tom, které (fiktivní) rozhodnutí bylo výrokem č. I. napadeného rozsudku krajského soudu zrušeno.

K dalším námitkám, jež žalobce směřoval proti výroku č. I. rozsudku, zdejší soud uvádí, že krajský soud postupoval v řízení o žalobě proti fiktivnímu rozhodnutí zcela správně, když *jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikovaný pod č. 534/2005 Sb. NSS). K vydání napadeného fiktivního rozhodnutí byla dle § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 3. 2006, příslušným správním orgánem starostka obce, když žalobcem požadovaná informace se týkala samostatné působnosti obce (srov. § 35 a násl. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích).

Kasační námitku žalobce, že krajský soud měl zrušit také fiktivní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je pak třeba posoudit jako nepřípustnou dle § 104 odst. 2

s. ř. s. Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, v němž se mimo jiné uvádí, že *principy, kterými je současný soudní přezkum správních rozhodnutí ovládan, lze shrnout jako princip omezené kasace pouze bezprostředně předcházejícího rozhodnutí, poskytnutí možnosti nápravy správních pochybení v rámci správního řízení a jednota vnímání obou stupňů správního řízení pro účely soudního přezkumu. Tomuto vnímání také odpovídá to, čeho se může žalobce správní žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. domáhat; pokud je žaloba důvodná, žalobce se může domoci zrušení (správním orgánem v druhém stupni vydaného) správního rozhodnutí - § 78 odst. 1 s. ř. s. jasně stanoví, že pokud je žaloba důvodná, soud napadené rozhodnutí zruší. Ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. je však odlišného charakteru - posouzení důvodů pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně svěřuje do volné úvahy krajského soudu. Tomuto závěru svědčí nejen jazykový výklad daného ustanovení (podle okolností, které nejsou dále specifikovány, může), ale také výklad logický a výše uvedená kasační filosofie soudního řádu správního. ... Na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá žalobce před krajským soudem právní nárok. Z absence nároku plyne absence povinnosti krajského soudu rozhodnout o (ne)zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku soudního rozsudku. Pokud tedy žalobce brojí proti nezrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v kasační stížnosti, je taková námitka nepřipustná, neboť směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí soudu, nikoliv proti výroku.*

V.

Nejvyšší správní soud však dále dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro zrušení výroku č. II napadeného rozsudku, jímž krajský soud zamítl žalobu na ochranu proti nečinnosti. Důvodem však nejsou námitky vznesené žalobcem v kasační stížnosti, ale vady, jimiž trpí rozhodnutí o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, a k nimž zdejší soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody kasační stížnosti. Jen v zákonem stanovených případech je tato vázanost prolomena a soud je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu širším, než v jakém bylo kasační stížností napadeno (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) nebo z důvodů v kasační stížnosti neuplatněných (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Mezi takové důvody, kdy soud přezkoumává napadené rozhodnutí z úřední povinnosti § 109 odst. 3 s. ř. s. zařazuje i *zmatečnost řízení před soudem*, v němž bylo vydáno kasační stížností napadené rozhodnutí, *spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení*. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

Citované ustanovení věty druhé § 79 odst. 1 s. ř. s. vylučuje žalobní legitimaci v případech, kdy sice správní orgán ve skutečnosti požadované rozhodnutí nevydal, avšak v důsledku splnění podmínek stanovených zvláštním zákonem vznikla fikce, že rozhodnutí o určitém obsahu bylo vydáno. V takových případech není založena pravomoc soudu poskytovat ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního a soud se žalobou nemůže meritorně zabývat, tzn. nemůže posuzovat její důvodnost. Chybí tak základní podmínka řízení, za které soud může jednat a rozhodovat ve věci.

Tak tomu bylo i v souzeném případě. Zákon č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2005, upravoval v § 16 odst. 3 fikci negativního rozhodnutí o odvolání žadatele o informace pro případ, že odvolací správní orgán nerozhodl do 15 dní od předložení odvolání. Ostatně žalobce svou žalobou napadl právě i fiktivní rozhodnutí odvolacího orgánu a s touto žalobou byl u krajského soudu úspěšný.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku sice správně uvedl, že v případě fikce rozhodnutí o odvolání dle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je na místě žaloba proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Nesprávně však posoudil procesní důsledky „existence“ fiktivního rozhodnutí při rozhodování o žalobě na ochranu proti nečinnosti, když tuto žalobu zamítl. Jestliže se totiž žalobce žalobou na nečinnost domáhal uložení povinnosti vydat rozhodnutí o jeho odvolání ze dne 15. 11. 2004, nebyla dána pravomoc soudu a žaloba měla být pro nedostatek této podmínky řízení krajským soudem odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozhodl-li krajský soud ve věci meritorně a žalobu na ochranu proti nečinnosti zamítl, bylo řízení před soudem zmatečné a Nejvyšší správní soud proto za použití ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. napadený výrok č. II. rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně rozhodl o odmítnutí žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud svým výrokem č. II. rozhodl o žalobě na ochranu proti nečinnosti ve vztahu ke starostce obce. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je však žalovaným ten *správní orgán, který má podle žalobního tvrzení povinnost vydat požadované rozhodnutí*. Jinými slovy, účast určitého správního orgánu v řízení je založena tím, že žalobce tento orgán v žalobě jako žalovaného označí a krajský soud nezkontroluje, zda pravomoc vydat požadované rozhodnutí má jiný správní orgán, neboť povinnost by mohl uložit jen žalovanému, tj. tomu, kdo má povinnost vydat rozhodnutí podle žalobního tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 Ans 2/2004 - 60, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce ve své žalobě označil jako žalovaného správní orgán „Obecní zastupitelstvo obce Kněžves u Rakovníka“, žalovaným správním orgánem tak nebyla v daném případě starostka obce. Tato skutečnost však nemá, s ohledem na to, co bylo výše uvedeno k podmínkám řízení o žalobě, na rozhodování Nejvyššího správního soudu vliv.

VI.

Pokud jde o výrok rozsudku č. III., jímž krajský soud uložil oběma žalovaným povinnost zaplatit společně a nerozdílně na soudním poplatku částku 2000 Kč na účet krajského soudu, Nejvyšší správní soud posoudil věc následovně.

Krajský soud žalobce pro účely řízení o žalobě osvobodil od soudních poplatků. Pokud by žalobce nebyl osvobozen, pak by jeho poplatková povinnost v řízení před krajským soudem sestávala z poplatku ve výši 2000 Kč za žalobu proti rozhodnutí [položka 14a, bod 2 písm. a) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z poplatku ve výši 1000 Kč za žalobu na ochranu proti nečinnosti [položka 14a, bod 2 písm. a) Sazebníku poplatků]. Podle § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích *je-li navrhovatel v řízení od soudního poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení, nebo není-li též od poplatku osvobozen*.

Výrokem č. III. napadeného rozsudku krajský soud zjevně v intencích citovaného ustanovení zákona o soudních poplatcích určil žalovaným povinnost uhradit soudní poplatek za tu z žalob, s níž byl žalobce v řízení před krajským soudem úspěšný, tedy za žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí starostky. Uvedený výrok rozsudku krajského soudu se tedy týká pouze následné povinnosti neúspěšné strany uhradit soudní poplatek a je tudíž navazujícím výrokem ve vztahu k výroku č. I. rozsudku krajského soudu. Krajský soud tímto výrokem nerozhodoval o náhradě nákladů řízení o žalobě proti fiktivnímu rozhodnutí, s níž byl žalobce úspěšný, a námitky žalobce v tomto směru nejsou případné.

VII.

Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil námitce podjatosti předsedkyně senátu krajského soudu. Předně zdejší soud poukazuje na to, že žalobce dovozuje podjatost předsedkyně senátu jednak z průtahů v řízení před krajským soudem a jednak z jejího postupu po podání kasační stížnosti. Žalobce rovněž namítá, že se podjatost předsedkyně senátu projevila v jiném řízení mezi týmiž účastníky, v němž senát krajského soudu pod jejím vedením rozhodl v neprospěch žalobce. Své tvrzení, že předsedkyně senátu byla vůči jeho osobě nepřátelská, žalobce nepodpřel žádnými konkrétními skutečnostmi.

Nicméně § 8 odst. 1 s. ř. s. výslovně vylučuje, že by *okolnosti spočívající v postupu soudce v řízení o projednávané věci* byly důvodem k vyloučení soudce. Proto ani postup předsedkyně senátu v řízení o žalobě, ani rozhodování ve věci osvobození žalobce od soudních poplatků a ustanovení zástupce po podání kasační stížnosti, nemohou samy o sobě, tedy bez dalších skutečností svědčících o poměru předsedkyně senátu k věci, účastníků nebo jejich zástupců, být důvodem pro její vyloučení z rozhodování předmětné věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2003, č. j. Nao 25/2003 - 47, publikovaném pod č. 283/2004 Sb. NSS).

Na okraj zdejší soud poznamenává, že v řízení o žalobě ani žádné průtahy způsobené krajským soudem nelze shledat, když krajský soud rozhodl o žalobě podané dne 5. 1. 2005 rozsudkem ze dne 16. 3. 2005, a to po té, kdy osvobodil žalobce od soudních poplatků a opatřil si vyjádření žalovaného.

Konečně, Nejvyšší správní soud se v nyní souzené věci nemůže zabývat otázkou podjatosti předsedkyně senátu, jež se měla projevit v jiném soudním řízení (vedeném krajským soudem pod sp. zn. 44 Ca 34/2005); předmětem rozhodování v daném případě je pouze kasační stížnost žalobce proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu.

VIII.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, rozhodl Nejvyšší správní soud (s výjimkou určení odměny a hotových nákladů advokáta) zvlášť o náhradě nákladů v řízení o kasační proti výroku č. I. a III. rozsudku krajského soudu a zvlášť o náhradě v řízení o kasační stížnosti proti výroku č. II.

Kasační stížnost žalobce proti výroku č. I. rozsudku, jímž krajský soud zrušil fiktivní rozhodnutí starostky obce, a navazujícího výroku č. III., byla jako nedůvodná zamítnuta. Žalobce neměl v řízení o této kasační stížnosti úspěch a proto nemá podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení (výrok č. III. rozsudku NSS). Žalovaní požadovali náhradu nákladů vynaložených na zastoupení advokátem v řízení

o kasační stížnosti žalobce v celkové výši 9424 Kč. Nejvyšší správní soud však z důvodů zvláštního zřetele hodných spočívajících v nepříznivých sociálních poměrech žalobce, které rovněž byly důvodem pro osvobození žalobce od soudních poplatků, žalovaným dle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů nepřiznal (výrok č. IV. rozsudku NSS).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil výrok rozsudku krajského soudu č. II. a žalobu na ochranu proti nečinnosti odmítl, musel zároveň rozhodnout (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) o nákladech řízení o kasační stížnosti proti výroku č. II rozsudku krajského soudu i o nákladech řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti před krajským soudem (výrok č. V. rozsudku NSS). Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. v případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.) byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a písemném vyjádření ve dvou věcech, které byly projednány společně, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši $(2 + \frac{1}{2} + \frac{1}{2}) \times 2100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 12 odst. 3, § 13 odst. 3 citované vyhlášky] celkem 6900 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu